

Modlitba matky

Hošťálková 13.5.2018

Vstupní slovo: Ž. 27,7-8; Čtení: 1. Sam. 1,9-18; Text: Luk. 1,46-55; Poslání: Ef. 3,14-21; Požehnání: Num.6,24-26; Písň: 638; Notička; ZUŠ; Pán Bůh je láska; 685

1. Úvod

V prvním čtení jsme si připomínali příběh Anny, matky Samuele, v druhém čtení jsme slyšeli chvalozpěv Marie, matky Pána Ježíše. Když bychom se ještě podívali zpátky do 1. knihy Samuelovy, tak bychom i tam našli podobný chvalozpěv Samuelovy matky Anny, který zpívala poté, co svého syna přivedla do chrámu, aby jej odevzdala službě Hospodinu. Vidíme zde u obou těchto matek, že byly závislé na Hospodinu, a to ne nějak otrocky, ale ve víře a v důvěře. Prostě věřily. A v tom nám mohou a mají být vzorem a příkladem. Úloha matek v Bibli, ve Starém i Novém zákoně je velmi zdůrazňovaná. Když čteme rodokmeny králů, tak tam velmi často čteme, že „jeho matka byla ta a ta...“ a mělo to povětšinou velký vliv na to, co ten který král dělal a jaký byl v Hospodinových očích. Úloha matek je důležitá také dnes, a proto si je dnešního dne chceme s vděčností připomínat.

2. Závislost na Hospodinu

Anna, matka Samuele, měla problém. Chtěla mít děti, ale nešlo to. Její muž Elkána ji utěšoval a ujišťoval, že pro něj znamená víc než třeba deset synů. Jenže Anna byla smutná a nedala se potěšit. Kde najít pomoc? Jedině u Hospodina. Uvědomovala si, že nikde jinde pomoci není. A tak se modlí a Hospodinu se zaváže slibem, že když dostane syna, pak ho předá do chrámu, aby plně sloužil Bohu. Jistě bychom mohli říct, že se vlastně chce zbavit toho, po čem tolik touží. Ví však, že je plně závislá na Hospodinu a podle toho jedná. Být plně závislý na Bohu – to nám nezní nijak lákavě. Chceme být nezávislí, chceme být sami svoji a podle sebe se rozhodovat a jednat; chceme být tzv. „svobodní“. Jenže až později zjistíme, že ta naše svoboda, ta naše nezávislost je vlastně otroctvím; pak lehce otročíme sami sobě, svým zájmům, nebo různým „ismům“, ať se nazývají jakkoliv. Závislost na Bohu není závislost zotročující, ale osvobozující. Je to osvobození od toho největšího otroctví, od otroctví hříchu, ať nám slovo hříchu líbí nebo nelíbí. Tak to také říká Ježíš svým protivníkům: když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní (Jan 8,36).

3. Člověk se modlí a Bůh odpovídá

Vraťme se ale k Anně, Samuelově matce. Anna se modlí a modlí se velmi vážně, opravdově až úzkostně. Modlila se „v hořkosti duše k Hospodinu a usedavě plakala“, jak to čteme v 1. knize Samuelově. Modlila se s celým nasazením; myslím si, že jste to tak někdy prožili i vy. V tom je nám Anna příkladem. Při modlitbě skutečně nejde o odříkávání nějakých pobožných frází, ale o rozhovor s Pánem celého světa. A tady jdou stranou všechny naše představy o tom, jak má modlitba vypadat. Nutno říct, že ne vždy je to pochopeno a to i od těch, u kterých bychom to předpokládali. Velekněz Éli, který viděl klečící Annu, která nahlas nic neříkala, si myslel, že je opilá a také jí to vytknul. Anna mu sdělila svůj problém a úzkost, Éli to přijal a požehnal jí. A Hospodin její modlitbu vyslyšel. Narodil se jí syn, Samuel a byl to velký Boží svědek v Božím lidu Izrael.

4. Modlitba matky

Modlitba matky. Připomínali jsme si Annu, která byla matkou Samuele. Ona se modlila a byla vyslyšena. Také my máme své maminky a ony se za své děti modlí. Kéž by to dělaly všechny! Jejich modlitby obvykle nejsou nějak vyumělkované, o to nejsou horší, ba naopak. To je velká služba a pomoc našich maminek. Ony o tom nemluví, nepovažují to možná za nějakou skvostnou věc. Ale má a mělo to svůj význam; na to nezapomínejme a nezapomeňme jim být vděční, právě dnes a právě teď a vždycky. Ať své matky ještě máme, nebo už ne. Buďme vděční. A to si chceme připomenout i při dnešních bohoslužbách. Tak i já bych, jistě za vás všechny, chtěl poděkovat našim maminkám za všechno, co pro nás udělaly, kolik nocí nespaly, když jsme byli třeba nemocní, když jsme potřebovali pomoc.

5. Závěr

V souvislosti se Samuelovou matkou Annou bych chtěl připomenout ještě jednu matku a sice Marii, matku Ježíše Krista. V našich protestantských kruzích se o ní raději moc nemluví, abychom nebyli považováni za nějak ujeté, nějak příliš katolické. Je to škoda, protože v Ježíšově životě zaujímá důležité místo, i když svého syna někdy nechápala. Byla to obyčejná, prostá žena, která však přijala Boží úkol a stala se matkou Spasitele světa. I když ji neuctíváme, važme si jí a připomínejme si ji. Jeden katolický kněz to vyjádřil asi takto: Byla to žena, matka jako ostatní; jenom ti synáčkové byli jiní. Ano při vší vděčnosti našim maminkám, při všem připomínání toho, co pro nás udělaly a čím pro nás byly a jsou, nezapomeňme na toho, který se své matce narodil a přišel k nám, aby nám pomohl, aby nás zachránil. Nezapomeňme na Pána Ježíše Krista. A připomeňme si nakonec část druhého čtení, začátek Mariina chvalozpěvu: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli“.